

Man gik da til:

Tredie behandling af forslag til lov om ændringer i lov nr. 287 af 30. juni 1922 om bispeembeders besættelse og om adgang til stiftsbåndsløsning.

(Anden behandling findes i tidenden sp. 2746).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Erik Appel: Jeg beklager meget det hastværk, hvormed det foreliggende lovforslag gennemføres i dette høje ting; det forekommer mig, at en kort udvalgsbehandling havde været på sin plads til drøftelse af opstillingsbetingelserne. Jeg kan ikke ganske tilslutte mig den enighed, der øjensynligt gjorde sig gældende ved første behandling, da jeg var forhindret i at være tilstede, og jeg ønsker derfor at fremsætte nogle få bemærkninger.

Jeg finder det antal stillere, der forlanges, altfor stort. Man kunne være blevet stående ved det samme antal som ved folketingsvalg, når man endelig ville have stillere. Tænker man sig det tilfælde, at der i et stift bliver opstillet 4 kandidater, skal $\frac{1}{5}$ af vælgerne mobiliseres. Man opnår derved kun besvær, og nogen større fasthed kan der ikke blive tale, fordi selv 50 stillere intet siger om styrken i den kreds af vælgere, der står bag stillerne; den enkelte stiller har jo heller ikke nogen absolut forpligtelse til at stemme for den kandidat, til hvis opstilling han har medvirket. Den nuværende ordning, hvor en mulig bispekandidat selv skønner over, hvor stor styrken er bag den kreds af vælgere, der henvender sig til ham, finder jeg langt smukkere; der er noget meget mere fortroligt i en sådan henvendelse end i at gøre en stillerskare på papiret til det afgørende.

Det har vist sig ved de fleste bispevalg, at man sjældent havde kandidater rede. Jeg skal ikke bebrejde menighedsrådene dette. Menighedslivet får sit stedligt bestemte forløb uafhængigt af, hvem der vælges til biskop; jeg kender ikke noget eksempel på, at en biskop har krænket en sognemenigheds frihed eller en præsts handlefrihed i hans menighedsarbejde. Dette gælder også de syv fynsk-langelandske præster under biskop Øllgaard, som nu påny rører på sig, efter at deres forhold for år

tilbage er gennemdebatteret, endog meget omstændeligt. Jeg må mene, det er en sognepræsts hovedopgave, når han har taget mod kald fra en menighed, at betjene denne af ganske hjerte, sjæl og sind. I dette er der ikke lagt de herrer et halmstrå i vejen. Den personlige stiftsbåndsløsning, som de syv præster fastholder ønsket om, må jeg meget stærkt advare imod lovfæstelse af. Jeg har grund til at antage, at ingen biskop vil modtage en sådan personlig stiftsbåndsløsning.

Medens jeg således er imod den foreslåede form for opstilling, er jeg fuldt enig i den inddragning af valgmenigheder i valgbehandlingen, som foreslås; det er en så rimelig ordning, at man undres over, at den ikke før er blevet lovfæstet. Jeg anerkender meget det initiativ, den højtærede kirkeminister hermed har taget, men når den højtærede minister omtaler ordningen som en art kompensation for den valgbarhed, der ved ændring i menighedsrådsloven er blevet valgmenigheder frataget, kan jeg ikke følge ministeren. Den foreslåede ordning behøver ikke at søge efter berettigelse i andre forhold end dette, at valgmenigheder er undergivet folkekirkeligt tilsyn.

Medens jeg altså takker ministeren for den videre inddragning af valgmenigheder i det folkekirkelige fællesskab, kan jeg som nævnt ikke anbefale den foreslåede opstillingsmåde. Jeg har ønsket at gøre disse bemærkninger, fordi jeg og flere med mig ikke er helt enig i de synspunkter, som flere ordførere, bl. a. mit partis, gjorde gældende ved lovforslagets første behandling, og det tjener hverken saglige eller partimæssige hensyn at dække over dette i denne sag.

Jørgen Jørgensen: Før loven vedtages, vil jeg gerne — på samme måde som det ærede medlem hr. Erik Appel — beklage, at man har indsat de skrappe regler med hensyn til, hvor mange stillere der skal være, for at en kandidat kan godkendes ved bispevalg. Under sagens behandling i landstinget gjorde mit partis ordfører opmærksom på dette forhold og foreslog det ændret, så man nøjedes med et rimeligt stillerantal, men det var der ikke mulighed for at skaffe tilslutning til. Jeg synes, man gør disse ting mere besværlige, end der er nogen saglig anledning til, og jeg beklager, at man har fastholdt de 5 pct. stillere som betingelse for, at en liste skal kunne godkendes. Men da lovforslaget iøvrigt indeholder fremskridt, som jeg har været med til at anbefale, vil